

[Axel Sørensen.]

forenkling, hvad angår skattereglerne for en- og tofamiliehuse. Der foreslås indført et vedligeholdelsesfradrag på en bestemt procent, nemlig $1\frac{1}{2}$ pct. af ejendomsskylden med en maksimalgrænse på 1.500 kr., men så rejser der sig straks en kritik imod en sådan generel ordning, selv om lignende ordninger har vundet indpas i vore nabolande. Sådanne ordninger kan selvfølgelig have dårlig pasform til nogle. De er generelle, og derfor kan de omtrent sammenlignes med det maksimaltøj, som vi engang var henvist til at gå i; det var ikke altid, det passede til os. De forskelle, der følger af de enkelte familiehuses alder og vedligeholdelse, kan virke stødende.

Nu har finansministeren med tilslutning af flertallet i udvalget stillet nogle ændringsforslag, der tager sigte på, at der for ejere af gamle en- og tofamiliehuse med en ejendomsskyld på under 20.000 kr. fastsættes et mindstefradrag på 300 kr. pr. lejlighed.

Det er ganske klart, at et ældre hus, der skal vedligeholdes med kalkning og strå-tækning, er forholdsvis langt dyrere i vedligeholdelse end et nyt hus. Ud over hele landet vil vi derfor blive stillet over for dette, at det nye hus har en fortrinsstilling sammenlignet med det ældre. Man kan vel nok sige, at de 300 kroner ligger i underkanten, for vi skal jo huske på, at skødehaverne har den pligt over for deres kreditorer at holde deres ejendom ved lige og i god orden. Opfylder de denne forpligtelse, vil det efter min mening være meget vanskeligt at hente ret megen arbejdskraft her.

Vi kan vel alle endnu erindre perioden 1939-42, da vi havde en lov, hvorefter der ud over det almindelige fradrag fra statens side kunne opnås tilskud til bygningernes istandsættelse — altså det modsatte af det, man i dag er i færd med.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene under nr. 3 og 4, således som de er stillet af finansministeren med tilslutning af det radikale venstre og socialdemokratiet.

Derimod skal jeg henstille, at man stemmer imod ændringsforslagene nr. 1 og nr. 2, stillet af henholdsvis socialistisk folkeparti og venstre.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger angående de tilsagn, som den højtærede finansminister har givet folketingsudvalget, og som er anført i betænkningen. Det drejer sig om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af boligudgifternes størrelse, henholdsvis for lejere og for ejere af egen bolig, herunder udarbejdelse af forslag til modvirken af de uligheder, der er fremkommet som følge af de love, vi har. Jeg synes, det vil være meget nyttigt, fordi det er en opgave, som vedrører os alle både på land og i by. Jeg vil derfor gerne have, at man tager denne opgave op, men jeg er ikke sikker på, at et udvalg er tilstrækkeligt; man burde faktisk lade en kommission tage hele dette store spørgsmål op, sådan at vi kan få en lovgivning på dette område, der fjerner alle ulighederne. Det er en tanke, jeg beder den højtærede finansminister overveje. En sådan realitetsbetonet undersøgelse og bearbejdning af det fremkomne materiale i en kommission kunne måske afsluttes med bedre resultat end det, der vil kunne opnås gennem et udvalgs arbejde. Da man må se i øjnene, at der let kan gå 2-3 år, inden nye bestemmelser herom kan føres ud i praksis, har man jo lov til at håbe, at der, når vi nu gennemfører det foreliggende lovforslag med de af ministeren stillede ændringsforslag, kan høstes visse erfaringer, samtidig med at der ikke vil blive tale om nogen økonomisk gevinst for skattevæsenet, sådan som det hele er tilrettelagt staten og skatteyderne imellem.

Hele boligudviklingen på en- og tofamiliehusernes område må fremdeles fremmes, og statens og kommunernes besværligheder må formindskes i betydeligt omfang. Fremskaffelse af et tilstrækkeligt antal lejligheder er for såvel stat som kommuner en uløselig opgave at klare alene. En sådan opgave kan vanskeliggøres ved, at der er for få håndværkere, men den kan også vanskeliggøres ved, at der rent skattemæssigt lægges hindringer i vejen, og de vanskeligheder må man efter vor mening ikke gå uden om. Hvis det private initiativ ikke vil være med på boligbyggeriets område, når vi aldrig frem til det, som den enkelte i dag har krav på: en lejlighed. Der er også spørgsmålet om flere lejligheder til den danske ungdom, som i dag søger ind til byerne, og som efter min opfattelse bliver dårligt behandlet,